

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **B. V.,** zast. JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Křižíkova 16, Praha 8, proti žalovanému: **Ředitel gymnázia Jiřího Ortena,** se sídlem Jaselská 932, Kutná Hora, zast. Mgr. Ing. Pavlem Bezouškou, advokátem se sídlem Žižkovo nám. č. 2, Čáslav, v řízení na ochranu proti nečinnosti, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2010, č. j. 44 A 29/2010 - 10,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Stěžovatel **je povinen** zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 2856 Kč k rukám zástupce žalovaného Mgr. Ing. Pavla Bezoušky, advokáta se sídlem Žižkovo nám. č. 2, Čáslav, do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Vladimíru Dvořáčkovi, advokátu, se sídlem Křižíkova 16, Praha 8, **se stanoví** ve výši 5712 Kč, a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byl jako nepřípustný, s odkazem na § 114 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnut jeho návrh na obnovu řízení, v němž požadoval obnovení řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 44 Ca 22/2008 a zakončeného vydáním rozsudku ze dne 2. 6. 2009, č. j. 44 Ca 22/2008 – 111. Citovaným rozsudkem krajský soud rozhodl o zamítnutí žaloby na nečinnost žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti navrhovatele o studijní rehabilitaci podle § 18 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb. Tento

rozsudek byl následně ke kasační stížnosti navrhovatele přezkoumán Nejvyšším správním soudem a kasační stížnost byla zamítnuta jeho rozsudkem ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ans 3/2009 – 142.

Návrh na obnovu předmětného řízení navrhovatel ke Krajskému soudu v Praze podal podáním ze dne 18. 12. 2009 společně s návrhem na obnovu řízení ve věci návazného řízení ke kasační stížnosti navrhovatele u Nejvyššího správního soudu, zakončeného vydáním jeho rozsudku ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ans 3/2009 – 142. Krajský soud po obdržení tohoto návrhu na obnovu řízení usnesením ze dne 5. 2. 2010, č.j. 44 A 13/2010 – 20, postoupil věc k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu v Brně jako soudu věcně a místně příslušnému. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 3. 2010, č. j. Na 49/2010 – 25, návrh na obnovu řízení proti rozsudku 25. 11. 2009, č. j. 3 Ans 3/2009 – 142, jako nepřípustný odmítl, a současně upozornil Krajský soud v Praze, že by se měl zabývat tou částí návrhu, která směřuje proti jeho rozsudku ze dne 2. 6. 2009, č. j. 44 Ca 22/2008 – 111. Krajský soud v Praze takto postupoval a o návrhu rozhodl nyní napadeným usnesením.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že má písemnost od MŠMT ČR dokazující podvody v jeho studijní věci (pozn. NSS – takovou písemnost stěžovatel nedoložil a ani jinak nespecifikoval), a Nejvyšší správní soud zneužívá toho, že navrhovatel nemá možnost podat obnovu řízení po zjištění podvodu. V doplnění kasační stížnosti navrhovatel, prostřednictvím ustanoveného zástupce, zejména zdůrazňuje, že v daném případě nelze přípustnost návrhu posuzovat jen s ohledem na její vymezení v § 114 s. ř. s., nýbrž je třeba ji posuzovat v poněkud širších souvislostech, kdy je především nutno dostát kautelám plynoucím z hlavy páté Listiny, resp. též Evropské úmluvy. Dále se podrobněji vrací k obsahové stránce rehabilitační věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti jednak poznamenává, že pokud zákon (konkrétně § 114 s. ř. s.) taxativně uvádí, kdy je přípustné ve věci podat návrh na obnovu řízení, nelze toto rozšiřovat o další případy za použití jakéhokoliv výkladu právní normy, a dále konstatuje, že navrhovatel neuvádí žádné nové skutečnosti, pro které by mělo být řízení obnoveno. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Podle § 111 s. ř. s. řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější.

Podle § 114 odst. 1 citovaného zákona obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení

a) o ochraně před zásahem správního orgánu,
b) ve věcech politických stran a politických hnutí.

Těžiště kasační stížnosti spočívá v nesouhlasu s postupem krajského soudu v tom smyslu, že přípustnost kasační stížnosti posoudil v intencích § 114 s. ř. s., když podle názoru stěžovatele je v daném případě přípustnost návrhu posuzovat v širších souvislostech. Žádné nové důkazy nebo skutečnosti ve věci stěžovatel přitom neuvedl.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné především uvést, že již v rozsudcích ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 161/2005 - 113, a ze dne 4. 10. 2007, č. j. 9 Afs 132/2007 - 41, www.nssoud.cz, zdůraznil, že návrh na obnovu soudního řízení, systematicky zařazený v dílu druhém hlavy třetí části třetí s. ř. s., je mimořádným opravným prostředkem v soudních řízeních ve věcech správního soudnictví, jehož smyslem a účelem je ve výjimečných případech umožnit obnovení řízení před správním soudem. Ust. § 111 s. ř. s. k tomu uvádí, že řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější. Obnova řízení, i kdyby byly dány „materiální“ podmínky definované v ust. § 111 s. ř. s., ovšem není přípustná vždy, nýbrž jen za splnění dalších velmi striktních podmínek, které stanoví v první řadě ust. § 114 s. ř. s.

Podmínky přípustnosti jsou v tomto ustanovení vymezeny v první řadě pozitivně v tom smyslu, že přípustná je obnova jen u těch druhů řízení, které zákon výslovně vyjmenovává - jsou to řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a řízení ve věcech politických stran a politických hnutí [ust. § 114 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Zákon v tomto ustanovení charakterizuje řízení, v nichž je obnova povolena, jednak materií, jež je jejich předmětem, jednak však – vzhledem k systematice s. ř. s. – také povahou řízení, jak je v s. ř. s. upravena. Ust. § 114 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak zjevně odkazuje na řízení podle ust. § 82 a násl. s. ř. s., které se vyznačuje tím, že je v něm poskytována ochrana před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, tj. ochrana před „neformálními“ zásahy do subjektivních práv. Ustanovení § 114 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak zjevně odkazuje na řízení podle ust. § 94 a násl. s. ř. s., tedy na řízení ve věcech týkajících se registrace politické strany nebo politického hnutí, změny jejich stanov, rozpuštění, pozastavení nebo znovuobnovení jejich činnosti. Vymezení soudních řízení, u nichž je obnova přípustná, je v ust. § 114 odst. 1 s. ř. s. nepochybně provedeno jako vymezení taxativní – jedná se o pozitivní výčet typů řízení, v nichž obnova přípustná je; *a contrario* tedy platí, že v jiných typech řízení než tam uvedených obnova přípustná není.

Negativní podmínky přípustnosti obnovy řízení stanovené v ust. § 114 s. ř. s. pak vymezují, že i když jsou splněny podmínky podle ust. § 114 odst. 1 s. ř. s., tj. i když se jedná o některý ze dvou shora popsaných taxativně vymezených druhů řízení před správními soudy, ani tehdy není obnova přípustná vždy – přípustná je pouze tehdy, nejedná-li se o návrh na obnovu řízení, v němž bylo rozhodnuto o kasační stížnosti (ust.

§ 114 odst. 2 s. ř. s.), a nejde-li o návrh směřující jen proti důvodům rozhodnutí nebo proti výroku o nákladech řízení (ust. § 114 odst. 3 s. ř. s.).

Toto zákonné řešení přípustnosti obnovy soudního řízení ve věcech správního soudnictví, i jeho dosavadní judikatorní výklad, Nejvyšší správní soud vzdor námitce stěžovatele (byť jen toliko obecně formulované) o potřebě tuto úpravu vykládat extenzivněji, kdy je „především nutno dostát kautelám plynoucím z hlavy páté Listiny, resp. též Evropské úmluvy“, vztaženo k nyní posuzované věci - navíc za situace, kdy stěžovatel žádný nový důkaz či novou skutečnost soudu nedoložil, shledává jako ústavně konformní. Primární stěžovatelem ve věci rozporovaný postup správního orgánu či stav, jež nastal v jeho důsledku, soudně přezkoumatelný, v souladu s Listinou i Evropskou úmluvou, je, a také soudně přezkoumán byl. Obnova soudního řízení potom již touto nadzákonnou úpravou garantována není, a i ve vztahu k ní lze nepochybně vztáhnout čl. 36 odst. 4 Listiny, kde je stanoveno, že podmínky a podrobnosti práva na soudní ochranu upravuje zákon. Zákon (s. ř. s.) potom svojí předmětnou úpravou, v níž garantuje právo na soudní ochranu krajským soudem a následně ke kasační stížnosti ještě i Nejvyšším správním soudem (čehož v posuzované věci stěžovatel také v plném rozsahu využil) stěžovatele na jeho právu na soudní ochranu nikterak nekrátí.

V případě stěžovatele není splněna pozitivní podmínka podle ust. § 114 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel navrhuje obnovu řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti navrhovatele o studijní rehabilitaci podle § 18 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb. Řízení o této žalobě jednoznačně není ani řízením o ochraně před zásahem správního orgánu, ani řízením ve věcech politických stran a politických hnutí; zjevně se jedná o řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. Není tedy splněna jedna z nutných podmínek přípustnosti obnovy řízení, jak ji stanoví ust. § 114 odst. 1 s. ř. s.

Současně je třeba uvést, že v dané věci sice bylo napadené řízení zakončeno pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Praze (v rámci řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze nezrušil, nýbrž kasační stížnost zamítl), ovšem předmětný rozsudek krajského soudu byl již přezkumu zákonnosti podroben pravomocným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Jestliže podle citovaného ustanovení § 114 odst. 2 s. ř. s. není obnova řízení přípustná proti rozhodnutí o kasační stížnosti, nelze připustit ani obnovu řízení proti předmětnému rozsudku Krajského soudu v Praze, po němž následovalo pravomocné rozhodnutí o kasační stížnosti. Z hlediska procesní úpravy jde tedy i z tohoto pohledu o návrh nepřípustný.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud postupoval správně, když návrh na obnovu řízení odmítl jako nepřípustný podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s, neboť již z citovaného ust. § 114 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* vyplývá, že návrh na obnovu řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. není přípustný.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní

soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

O nákladech řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a proto mu soud uložil v souladu s tímto ustanovením nahradit žalovanému náklady řízení a to částku 2856 Kč (sestávající z odměny za jeden úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve výši 2100 Kč, jednoho režijního paušálu ve výši 300 Kč, plus 19 % DPH) k rukám zástupce žalovaného advokáta Mgr. Ing. Pavla Bezoušky.

Zástupci stěžovatele JUDr. Vladimíru Dvořáčkovi, který byl ustanoven soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměna v částce 5712 Kč, sestávající z odměny za dva úkony právní služby po 2100 Kč, dvou režijních paušálů po 300 Kč, plus 19 % DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu